

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 26.000

Letna inozemstvo Lir 40.000

Letna inozemstvo, USA dol. 30

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXVII. - Štev. 21 (1852)

Gorica - četrtek, 23. maja 1985 - Trst

Posamezna številka Lir 600

Po papeževem obisku na Nizozemskem 40-let po koncu druge svetovne vojne

Papež Janez Pavel II. je 15. maja zaključil svoj dušnopastirski obisk na Nizozemskem, ki je trajal pet dni. Ta obisk je bil zelo različen od drugih, ki jih je do sedaj opravil. V državi, ki ima 14 in pol milijonov prebivalcev (od katerih je pet milijonov in pol katoličanov), je bil hladno sprejet. Razven zadnji dan v Maastrichtu, kjer živijo Flamci, ni bilo nikjer množičnih srečanj. Vse se je omejilo na cerkve in športne dvorane.

HLADNO SPREJET

Ze pred prihodom na Nizozemsko so raziskave javnega mnenja ugotovile, da je od starih katoličanov eden nasprotnoval papeževemu obisku, dva sta bila povsem ravnodušna, le eden se je z obiskom strinjal. Ko je sv. oče v Eindhovenu stopil na nizozemska tla, je večina sedela pri televizijskih sprejemnikih in od tam sledila papeževim obiskom. In tako je bilo vse dni razen v Maastrichtu, kjer se je zbralo 30.000 oseb.

Pri ustvarjanju protipapeškega ozračja so aktivno sodelovala tudi sredstva javnega obveščanja. Zato so organizatorji že vnaprej pazili na to, da sv. oče ne bi obiskal izrazito kalvinističnih mest kot sta Rotterdam in Amsterdam. Sel je sicer v prestolnico Den Haag, a samo, da pozdravi kraljevski par.

Nizozemski katoličani so želeli, da bi se s papežem razgovarjali o verskem in moralnem nauku Cerkev kot si ga oni zamišljajo. Sv. oče na to ni mogel pristati, saj je on čuvar verskega nauka, ne pa izumitelj. Zato je predsednik nizozemske konference škofov kardinal Simonis že vnaprej opozoril, da papež ne prihaja razpravljati o veri, ampak jo okrepiti.

V času pred zadnjim koncilom je bila nizozemska Cerkev ena najbolj povezanih z Rimom. Zelo globoko je bilo evharistično življenje, družine številne, zelo veliko duhovnih poklicev. Znana je bila prislovica: »Holandia docet« (Holandska uči). Naj pri tem povemo, da je Holandska (Holland) le ena od pokrajin, ki sestavljajo Nizozemsko (Nederland), a se čisto enači beseda Holandska z vso državo.

POKONCIJSKA ZMEDA

Brez dvoma je bil zadnji vatikanski koncil Cerkvam potreben, toda marsikje so ga pojmovali tako, da je treba vse preteklo zavreči ter verski nauk in moralna načela tolmačiti po svojih željah. Na to je opozoril te dni sv. oče v Bruslju, belgijski prestolnici, ko je dejal: »Napačno umevanje zadnjega koncila je povzročilo v Cerkvah zmedo in razhajanja.« In na Nizozemskem je to prišlo do izraza še v posebni meri.

Ob koncu koncila je obiskovalo nedeljsko službo božjo še 64% vernikov, danes jih je komaj 20%. Duhovniškemu celibatu nasprotuje 69% katoličanov, 72% jih zagovarja protisposodna sredstva, 57 odstotkov jih je za to, da bi tudi ženske bile duhovniki, 71% jih je za razvezo zakona, 62% za splav. 55% postavlja zahtevo, naj se duhovniki ukvarjajo s politiko, 68% jih zagovarja evtanzijo (bolniku vzeti življenje, če to sam zahteva ali preveč trpi). Protiv imenovanju škofov iz Rima je 60% katoličanov. Po njih mnenju naj bi si škofijska občestva škofo izbirala sama.

Papež na to seveda ni mogel pristati. V nekaj letih je Apostolski sedež zamenjal pet od sedmih nizozemskih škofov ter skoraj vse pomožne škofo (skupaj jih je 33). Z duhovniki gre težje, mnogi verniki pa gredo sploh svojo pot, mimo škofov in Rima. Često v osnovnih skupnostih (neke vrste vzporedne župnije), mladi opravljajo sv. mašo brez duhovnika, češ da jim daje to pravico splošno duhovništvo.

JASNE BESEDE

Vse to je bilo sv. očetu znano, ko je odšel na Nizozemsko. Zavedal se je, da ga ne čakajo mogočni sprejem kot drugod, temveč nasprotovanje in ugovarja-

nje. Toda če bi se temu obisku odtegnil, ne bi bil pravi pastir. Pravoverne je bilo treba v veri potrditi, drugim pa jasno povedati, kakšen je nauk Cerkev.

»Papež je govoril,« je dejal rotterdamški škof Baer, »z vso jasnostjo. Ni vsiljeval nauka Cerkev, pač pa ga je pojasnjeval. Mladim npr. je dejal: Kristus zahteva spreobrnitev sveta, odpuščenje žalitev, odkim od zemeljskih dobrin, ljubezen do sovražnika, potrpežljivo prenašanje nasilja, žrtvovanje lastnega življenja za druge. Kako si je potem moč predstavljati Kristusa, ki dovoljuje splav, predzakonske in izvenzakonske odnose, homoseksualnost? Permisivnost (vse je dovoljeno) človeka ne osrečuje. Zato Cerkev oznanja danes kot vedno stvari, ki človeku ne ugajajo.«

Kar se tiče ekumenizma, je dejal škof Baer, ga papež ni zavrgel, a je podčrtal, da katoliška Cerkev ostaja katoliška in se ne more odreči svojemu nauku.

Janez Pavel II. je obenem katoličane pozval, naj premostijo svojo razdeljenost na osnovi ljubezni. Tisti, ki se prištevajo med tradicionaliste, naj ne izključujejo tistih, ki to niso. In tisti, ki se smatrajo za progresiste, naj ne menijo, da imajo prav samo oni. Vsi skupaj naj bi prisluhnili Cerkvam, sledili Kristusu in izpolnjevali božje zapovedi. Ni zlo v različnih pogledih, ampak v tem, da se o tem skupno ne razpravljajo.

Škof Baer še dodaja: »Premisliti moramo papeževe besede in si za prihodnja leta načrtati program. V preteklih letih smo vse preveč pozabljali, da smo del vesoljne Cerkev in vse preveč poudarjali svojo neodvisnost in samostojnost. Po naravi smo iskreni, preprosti, odprti. Toda preveč se oprilemamo svojih stališč. Treba se bo znova povezati s Kristusom po vesoljni Cerkvam in ne več slediti tokovom, ki so v modi.«

OSTAJA UPANJE

V primeri s sprejemom, ki ga je papež nato doživel v Luksemburgu in v Belgiji, bi se zdelo, da je bila pot sv. očeta na Nizozemsko neuspešna. Toda prav ta videz lahko vara. Božji Duh veje, kjer in kadar hoče. Morda je bilo prav to potovanje potrebno, da se bo nizozemska Cerkev zavedela, kaj v njej ni prav in spet zaživela polno življenje v edinosti s Petrovim sedežem, kakor je Janez Pavel II. zaželel ob svojem odhodu: »Bodite zelo edini med seboj, zelo edini s svojimi pastirji!«

J. k.

Dolanc proti narodni spravi

Stane Dolanc, ki zastopa SR Slovenijo v predsedstvu Jugoslavije, je nastopil preteklo nedeljo 19. maja kot glavni govornik na proslavi 40. obletnice osvoboditve Jugoslavije. Ta proslava je bila na Poljani pri Prevaljah (jugoslovanska Koroška).

V svojem govoru se je spoprijel s tistimi, ki »skušajo dokazati nehumanost naše revolucije, ki namerno, brez poslušanja in razumevanja za takratni čas, prostor in okoliščine mažejo in razvrednotujejo ne samo zgodovino naše NOB in revolucije, marveč tudi njeno sedanjost in prihodnost. Zanje je vprašljivo vse, kar je socialistično in komunistično, podcenjujejo vlogo Tita in Kardelja, zanikajo narodno-osvobodilni boj ter trdijo, da je bila to zgodovinska napaka«. Dolanc je zaradi takega mišljenja ogorčen in se sprašuje: »Mar res nočejo doumeti naše junaške preteklosti, našega boja, ki ga še vedno občuduje vse napredno človeštvo?«

»In potem še beseda o tako imenovani narodni spravi!« Za Dolanca je taka miselnost nazadnjaška in zgrožena. »Mi na spravo med revolucijo in kontrarevolucijo ne le da ne bomo nikdar pristali, marveč se bomo slej ko prej odločno uprli.«

Dolanc torej priznava, da v Sloveniji v vojnem času ni šlo v prvi vrsti za narodno-osvobodilni boj, ampak za komunistično

revolucijo, ki je nujno povzročila protirevolucijo, tj. nastop najprej Vaških straž in nato slovenskega domobranstva. Kdor se je torej postavil zoper komunizem, je delal v prepričanju, da s tem pomaga preprečiti veliko nesrečo, ki je prihajala nad naš narod. To pa še ni nobeno izdajstvo.

revolucijo, ki je nujno povzročila protirevolucijo, tj. nastop najprej Vaških straž in nato slovenskega domobranstva. Kdor se je torej postavil zoper komunizem, je delal v prepričanju, da s tem pomaga preprečiti veliko nesrečo, ki je prihajala nad naš narod. To pa še ni nobeno izdajstvo.

revolucijo, ki je nujno povzročila protirevolucijo, tj. nastop najprej Vaških straž in nato slovenskega domobranstva. Kdor se je torej postavil zoper komunizem, je delal v prepričanju, da s tem pomaga preprečiti veliko nesrečo, ki je prihajala nad naš narod. To pa še ni nobeno izdajstvo.

NEMŠKI NAPADALNI NACIONALIZEM

Danes je neizpodbitno jasno, da bremeni zgodovinsko utemeljena krivda za pred štiridesetimi leti z brezpogojno nemško kapitulacijo Wehrmachta v Reimsu ob nočni uri strahov zaključeno vojno predvsem nemško nacionalistično in napadalno politiko, ki pa je svoje dni imela mnogo nemških in ne vedno obstranskih ali neumnih zaveznikov.

Vendar je popolnoma napačno, če mislimo, da je bil Hitler edina demonična pojava, kateri se moramo zahvaliti za razmerja in nedonošnosti, sredi katerih nam je danes in tu usojeno živeti. Celotna konstelacija po tragediji prve svetovne vojne z razpadom za Evropo in svet bistveno stabilizirajočih političnih sistemov je povzročila pogoje bede, strahu, natolcevanja in obračunavanja, ki so vodili v najhujšo vojno vseh časov.

Ena najbolj gnusnih potez vsesplošnega ubijanja sredi druge svetovne vojne je bil veleniški nacionalistični bes, ki je uničil šest milijonov popolnoma nedolžnega židovskega prebivalstva.

Hitler se je v svojem testamentu od nemškega naroda in vojske skušal posloviti »kot junak«, čeprav njegov samomor kot beg pred odgovornostjo ni bil ravno junaško dejanje. Ta vojna, ki jo je, kot je poudaril, ni hotel, temveč mu jo je vsililo mednarodno židovstvo, sploh ni bila viteštvo, pri katerem se z upoštevanjem

revolucijo, ki je nujno povzročila protirevolucijo, tj. nastop najprej Vaških straž in nato slovenskega domobranstva. Kdor se je torej postavil zoper komunizem, je delal v prepričanju, da s tem pomaga preprečiti veliko nesrečo, ki je prihajala nad naš narod. To pa še ni nobeno izdajstvo.

Srečanje z rojaki na nogometnem stadionu

V Belgiji živi izredno številna poljska skupnost. Mnogi delajo v tamkajšnjih rudnikih. Naravno je, da so Poljaki želeli pozdraviti svojega odličnega rojaka papeža Wojtyła, ko se je mudil v Bruslju in mu izreči dobrodošlico. Prišlo jih je 50.000.

Sv. oče je v nagovoru med drugim dejal: »Med zadnjo svetovno vojno smo plačali zelo visok davek za svobodo, našo in vašo. Toda iz te gomile mrtvih je Poljska izšla močnejša, svesta si svojega dostojanstva, pravice biti svoj gospodar, pravice do svoje zgodovine, polne svobode in samovlade, pravice pripadati Kristusu, ki je gospodar zgodovine in našega življenja. Ostati moramo zvesti samim sebi. To je tudi vsebina besede "Solidarnost", ki sem jo videl zapisano po mestnih ulicah in na tem stadionu.«

pravil krvave igre pomerita dva nasprotnika, temveč mesarsko klanje takih in drugačnih nasprotnikov.

SOKRIVDA SVOBODNEGA SVETA

Vendar se tudi »svobodni svet« lahko istočasno vpraša, ali je storil vse, kar je bilo mogoče, da reši drugačnega človeka v njegovi usodni, največji stiski?

Z železno roko je vojna posegla na področja, ki je v nekdanjih obdobjih v zadnji apokaliptični grozljivosti niso občutila. Civilno prebivalstvo je bilo zdaj na širokih območjih prepuščeno največjemu divjanju posebnih oddelkov in band, ki so streljale talce, ubijale iz zasede, ropale in zažigale. V nemških napadih se je zrušila nekdanj ponosna Varšava, gorel je Rotterdam, silovito je trpel London.

Vendar je bilo tudi maščevanje zaveznikov nadvse nevihte, neprizanesljivo. Nemška mesta so se pretvorila v kupe orjaških razvalin, čez Evropo je korakala smrt v svoji najstrašnejši podobi. Pavšalna zloba je obsodila zaradi krivde oblastnikov in generalov cele narode kar po krivem in počez kot povzročitelje vojnega divjanja.

SLOVENSKA TRAGEDIJA

Slovence in jugoslovanske narode je druga svetovna vojna nadvse usodno prizadela. Se enkrat je namreč pokazala, da je Jugoslavija pojem, ki ga je mogoče razumeti tako ali drugače, kot so lahko različne duhovne in politične poti njenih narodov. Ti so sredi besa časa, bolj ali manj sami žrtve, nemočni in prizadeti, s pomočjo razmejevanj, obračunavanja in samovoljnih ukrepov iskali poti iz krize identitete in politične neuravnovešenosti, v kateri se je Jugoslavija znašla ob nemškem napadu leta 1941.

Bobneča gesla o zmagi danes ne morejo preprečiti razraščanja tragične zavesti, da je slovenski narod neslovensko vojno velikih sil za svoje egocentrične interese plačal z izredno krutim krvnim davkom.

Čeprav mnogi mislijo drugače, je dejstvo, da komunistična Titova politika Slovencev ni priborila tistega cilja, za katerega so se borili že desetletja v okviru avstro-ogrsko monarhije: Zedinjene Slovenije. Slovenski narod je kljub določeni razširitvi na Primorsko ostal razčetrverjen na štiri države, brez možnosti za dejansko politično suverenost vseh narodnih členov.

Svetovna vojna s partizanstvom in domobranstvom kot reakcijo nanj ter z vsemi agresivnimi diferenciacijami se je za širše dele narodnega telesa izkazala kot zlo in kot težka rana na narodu kot takem. Slovenci so v vojno zašli v ideološkem pretiravanju, od katerega sta sprva imela v njunem zaničevanju malih narodov koristi predvsem dva velika: Hitler in Stalin, kateremu se je pridružil Churchill.

Tisto, kar na prvi pogled namreč izgleda kot herojstvo ali načelnost, je kaj hitro le golo obračunavanje in barbarstvo. Ze po vojni uresničena dodatna bilanca s pobitimi 12.000 domobranci, stotisočimi protikomunističnimi Hrvati in Srbi prav tako kot pomor kozaške vojske ni v okras apoteoze miru, četudi morda gledamo na poteze domobrantskih in partizanskih obračunavanja s takim ali drugačnim kritičnim očesom.

Pobiti so bili predvsem mladi, še neizkušeni, v ideje svoje poti poštono verujoči Slovenci, slovenska mladina katoliške usmerjenosti, ki bi v osvobojeni, mirni Evropi morala imeti vse možnosti in pravice, da si ustvari družbeno in narodno življenje po svoji svobodni zamisli. Načrtovalci novega sveta mladih povojnih rodov sploh niso nikoli zares upoštevali pri oblikovanju svetovne podobe.

IRONIJA USODE

Ironija usode je, da se je poljski narod, zaradi katerega se je pravzaprav vnel usodni vojni boj, po vojni znašel v naročju nove protinarodne ujeteosti, kateri se

vedno znova na pogumen, a neuspešen način upira. Litva, Estonska in Letonska so odpisane z zemljevida svobodnih držav, čeprav je šele usodni sporazum med Hitlerjem in Stalinom kot prvi poskus nove evropske in svetovne ureditve zapečatil njihovo usodo in Hitlerju omogočil pot v drugo svetovno vojno.

Druga svetovna vojna je svet razdelila po svoje. Kljub lepim besedam in kljub zmagovitim koračnicam pa to ni svet, kakršnega si žele nove mlade generacije. To je svet, ki ga je odmerilo vojno nasilje in ki so ga po svoji podobi skrojili dogmatični generali in voditelji. To je svet, v katerem je načela moralne demokracije že davno prerastlo nasilje novih trgovanj z ljudstvi in narodi ter razrast protinarodnih ideologij, ki so najbolj usodne za majhne narode.

NI RAZLOGA ZA VESELJE

Kako naj torej z veseljem srcom proslavljamo mir, ko je ta mir le zunanje-ga značaja in svet ne pozna notranjega miru, ki je vedno in dosledno le mir srca, notranji mir ljubezni, vzajemnosti in upoštevanja vseh členov — zaradi danosti svobodne volje — vedno različno se razvijajočih in mislečih udov človeštva?

Kdor spomin na konec vojne praznuje z novimi paradami in koračnicami na grobovih tako ali drugače umrlih nedolžnih in krivih žrtev vojne, pravzaprav pripravlja nove nečloveške vojne spopade, ki bodo zaradi izredno grozljivo razvite vojne tehnike tudi za velike narode strašni.

Spomin na konec druge svetovne vojne je mogoče počastiti le s srčno željo po dokončni zmagi razuma o poti miru in srčno potrebne vseslovenske in vsečloveške sprave. To je tudi edina pot, ki lahko prinese srečo danes mladim človeškim pokolenjem in vsem Slovincem, ki jih zadnja vojna zares ni osvobodila.

Lev Detela

Na Cardijnovem grobu

Josef Cardijn, belgijski duhovnik flamškega rodu, pred smrtjo imenovan za kardinala, je neolčljivo povezan z delavsko Katoliško akcijo, ki jo je po prvi svetovni vojni prikladal v življenje in je po vsem svetu postala znana kot žosizem (JOC - Jeunesse Ouvrière Chrétienne - Delavska katoliška mladina). Cardijn je pokopan v Marijinem božjepotnem svetišču v Laekenu pri Bruslju.

Tja se je v nedeljo 19. maja popoldne podal sv. oče, da se na grobu ustanovitelja žosizmov sestane z delegati delavskih katoliških organizacij, gibanj in sindikatov. Bil jih je nad 700. Njim je govoril o problemih današnjega delavskega sveta ter povzdignil lik umrlega kardinala, ki »je bil predhodnik zadnjega koncila in pobudnik svobodnih in neodvisnih delavskih združenj zoper zlorablajoči monopol materialističnih in brezbožnih ideologij. Ostal je med delavci pristen duhovnik (ne kot tako imenovani duhovniki delavci v Franciji, ki so skoro vsi duhovništvo zapustili), brezkompromisen pričevalec Kristusa in njegovega evangelija pred laiki. Doumel je mednarodno razsežnost socialnega vprašanja in znal na avtentičen način predstaviti socialni nauk Cerkev. Kadar je bilo potrebno, je opozoril na materialistične in ateistične ideologije, ki so se polastile borbe za socialno pravičnost, pri tem pa jo osiromašile vrednot, ki so bistvenega pomena tako za človeka kot za družbo.«

Nemški škofoje v obrambo libanonskih kristjanov

Nemška škofovska konferenca je vlado v Bonnu pozvala, naj posreduje pri libanonski vladi, da se bo v Libanonu končalo prelivanje krvi in oklalo premirje. V »Lzjavi o sedanjem položaju v Libanonu«, objavljena je bila 30. aprila, škofje pišejo, naj se zahodnonemška vlada zavzame tudi za to, da bi kristjani obdržali oziroma dobili nazaj svoje nekdanje domovinske pravice.

Topel sprejem v Luksemburgu in Belgiji

Po dnevih napetosti, oporečnosti in brezbrčnosti, ki jih je papež Janez Pavel II. doživel v Nizozemski, so prišli zanj tudi svetlejši dnevi, kar se mu je videlo tudi na obrazu, ki je postal spet sproščen kot je to zanj običajno. Tako Luksemburg kot Belgija sta ga toplo sprejela. Kardinal Suenens, bivši nadškof Bruslja-Malinesa je v zvezi s tem izjavil: »Mi smo ga sprejeli drugače kot na Nizozemskem. Tam je mnogo protestantov, katoličani pa so med seboj razdeljeni.« In z nasmehom še dodal: »Mi smo te različnosti veselili.«

STARODAVNA KNEZEVA

»Starodavna zemlja Evrope, vedno privržena veri svojih prednikov je Luksemburg ohranil svojo zvestobo Apostolskemu sedežu,« s temi besedami je veliki nadvojvoda Jean pozdravil papeža ob njegovem prihodu. Res je velika vojvodina Luksemburg uradno še vedno katoliška (95 % prebivalstva), a le še četrtnina vrši verske dolžnosti. 70 % se jih še poroča v cerkvi, naraščajo razpore, mladi pa živijo v divjih zakonih.

Od sedanjih 365.000 prebivalcev Luksemburga jih je kar sto tisoč tujcev, od njih 30.000 Portugalcev in 22.000 Italijanov. Dežela je močno industrializirana, le 5,7 % jih še obdeluje zemljo. Na pet rojstev sta dve od priseljencev. Tuji delavci pa se z veliko težavo vključujejo v tamkajšnje življenje. Nepoznanje domačega jezika je zanje skoraj nepremagljiva ovira. Zaradi tega trpi tudi njihovo versko življenje. V Luksemburgu je uradni jezik francoski, poslovnimi in jezik časopisja nemški, prebivalstvo pa govori luksemburški nemški dialekt. Naučiti se tri jezike naenkrat, je tudi za mladega emigranta več ko težko.

PRVI DAN

Sv. oče je prišel v Luksemburg v sredo 15. maja iz Maastrichta, glavnega mesta pokrajine Limburg, ki sega kot klin v Belgijo in Zahodno Nemčijo. Prvo srečanje je imel z bolniki v stolnici, kjer se časti podoba Matere božje Tolažnice žalostnih. Nato se je sestel v vojvodski palači s knezom in kneginjo luksemburškim, z diplomatskim zborom, popoldne pa je obiskal mestno četrt Kirchberg, kjer je sedež številnih ustanov Evropske gospodarske skupnosti. V sodni palači je opozoril pravne, naj se zavedajo, da mora pravna veda ščititi predvsem slabotne, tako posameznike kot skupine.

Na večer je obiskal največje železarsko podjetje v Luksemburgu Arbed v Esch-Alsette, ki proizvaja letno 10 ton jekla na osebo (Belgija 1 tona, ZDA 230 kg). V omenjeni železarni, ki sama izdelava letno 4 milijone ton jekla, je zaposlenih 18.000 delavcev. Ena tretjina so tujci. Papež je opravil zanje sv. mašo, pri kateri je bilo navzočih 5.000 oseb. Seveda jim je tudi govoril.

PRAZNIK GOSPODOVEGA VNEBOHODA

Naslednji dan, četrtek 16. maja, je bil v Luksemburgu zapovedan praznik Kristusovega vnebohoda (kot je tudi v Belgiji, Nizozemski, ZR Nemčiji in Avstriji, ne pa v »katoliški« Italiji). Papež je dan začel v Mestnem gledališču, kjer so se zbrali duhovniki, redovniki in redovnice, člani škofijskih svetov in raznih katoliških organizacij, skupaj 900 oseb. »Prišel je čas,« jim je dejal, »da postanejo katoliška gibanja dejavna na področju informiranja, zdravstvene oskrbe, v sredstvih javnega obveščanja in v poslovnem svetu.«

Nato je v prisotnosti članov vladarske hiše, vlade, diplomatskega zbora in vseh županov kneževine na prostem opravil sv. mašo, ki je trajala dve polni uri in se je je udeležilo 30.000 oseb. Molilo se je v francoskem in nemškem jeziku ter v luksemburškem dialektu. V teh jezikih je papež tudi govoril, petje pa je bilo gregorijansko v latinščini.

V pridigi se je papež vprašal, kako to, da je življenje v zahodni Evropi, ki je tako industrializirana in ima tako visok gospodarski standard, tako plehko in plitvo in kaj manjka katoliškim občestvom, da nimajo več duhovnih poklicev. In je odgovoril, da so ljudje preveč oslepljeni od tvarnega napredka in blagostanja, preveč zaverovani v zemljo in zato nagnjeni tudi k samomoru. Praznik Gospodovega vnebohoda pa kliče kvišku in vabi k resničnemu bratstvu, ki naj se pokaže v borbi zoper lakoto, za mir in v obrambi življenja. Tudi Gospodov dan je treba spoštovati in ga posvečevati s prejemanjem Eucharistije. Tako se ne postane suženj dela in zabav. Posvetiti je treba na-

dalje družinsko življenje kot to uči Cerkev.

SREČANJE Z MLADIMI

Popoldne je papež obiskal starodavno opatijo sv. Vilibrorda, benediktinskega menih in misijonarja irskega pokolenja, kjer je leta 698 umrl in je tam tudi pokopan. V tej opatiji, ki leži blizu mesta Echternach (30 km od prestolnice Luksemburg), se za binkošti vsako leto zbere mladina. Letos so pa mladi prišli v ta kraj (tudi iz Nemčije in Francije), da se tu sestanejo s Kristusovim namestnikom in se z njih razgovarjajo.

Kakor že nizozemski mladini v Ter Eemu, ki mu je zastavila vprašanja, zakaj duhovniki nimajo izbire med celibatom in zakonom, zakaj ženske ne smejo postati duhovnice, zakaj je Cerkev tako stroga z ločenci, zakaj jim ne pusti nove poroke, zakaj so katoličani tako razdeljeni, je papež odgovarjal z nasmehom, z razumevanjem, a vztrajajoč na evangelijskih načelih. Edina prava pot, je dejal, je pot zapovedi. Treba je spoštovati resnico, identiteto moškega in ženskega, spoštovati bližnjega tudi v telesu bližnjega. Zakonska zvestoba ni lahka, toda kdor ljubi Kristusa, bo zvest tudi svojemu drugu. Le ljubezen uči ponižnosti, le ona usposablja k odgovedi in žrtvi. In če bo kdo od vas mladih sprejel Kristusovo vabilo, da se mu ves posveti, naj se ne obotavlja sprejeti ta klic.

SPREJEM V BRUSLJU

Na večer Gospodovega vnebohoda je nato sv. oče prišel v belgijsko prestolnico Bruselj. Tu ga je v parku Petstoletja sprejel belgijski kralj Baldovin s kraljico Fabiolo in mu dejal: »Vrednote, ki jih brnate, odgovarjajo globokim težnjam sveta, ki je v stiski, zato smo veseli, da ste vi pogumen in prepričljiv glasnik teh vrednot.«

Belgija ni Nizozemska. Tu versko razhajanje ni tako ostro. Še vedno je 90 % prebivalcev krščanih. Toda tudi Belgijo je pred 20 leti zajela verska kriza. Družina je v razkroju, duhovnih poklicev vedno manj, versko življenje popušča, verniki se predajajo skepticizmu in permisivizmu.

V ZAHODNI FLANDRIJI

V petek 17. maja se je papež podal v zahodno Flandrijo, kjer je obiskal veliko pristaniško mesto Antwerpen in Gent, središče pokrajine. V Antwerpnu se je sestel v stolnici z dva tisoč člani katoliškega laikata. Predsednik medškofijskega pastoralnega sveta Tajis mu je spet predložil problem ženske v Cerkvi in se zavzel za žensko duhovništvo ter poročene duhovnike. Sv. oče mu ni odgovoril direktno, pač pa opozoril na poslanstvo laikov v Cerkvi, o ženi pa dejal, da je obdarjena z nenadomestljivo karizmo (darom), ko svet in Cerkev bogati s toploto, spontanostjo in globino svoje narave.

Kdor se mudi v zahodni Flandriji, je skoro primoran, da obišče tudi mesto Ypres, pozorišče silnih bojev leta 1917 v času prve svetovne vojne. Tu so Nemci prvič uporabili strupeni plin, ki je po kraju dobil ime »iprit« in je povzročil strašno smrtno žetev. Tu je tudi veliko vojaško pokopališče z imeni 54.896 britanskih vojakov, ki so v teh bojih izgi-

NESMRTNE BINKOŠTI

Na severnih otokih čas si vzame čas. Da spremi sneg na breg s sajónara, pokima soncu, odgovornemu za svet pod dihom vetra, strnjen v češnjim cvet.

Potem so Binkošti.

A ne goré ne reke ne vedo o tem. K oblakom gledajo in hrepené in vetru prisluškujejo vsemirskih cest, morda pa le prinese srečno vest

in v tem so Binkošti.

Morjé, modrejše s staro neizmernostjo, šumi, se dviga, pada, vrisk in bol, in včasih vrže rake k skalam, da nazaj gredo in iščejo mu sledi za v raj

in v tem so Binkošti.

Ker Sveti Duh ni šel nazaj v skrivnost nebes — z učenci Kristusovimi je vez k Očetu v Sinu. Sveti Duh je Binkošti: pomlad noči, poletje svetih dni,

Smehljaj nesmrtnosti!

Vladimir Kos SJ

Japonski severni otoki končajo zimo šele proti koncu maja; cvetoče češnje so nekako oznanjenje konca zime.

nili. Seveda je ta kraj obiskal tudi sv. oče kot »romar miru«. V priložnostnem govoru je poudaril, da se ne sme molčati v navzočnosti teh grobov. Ne sme se molčati k naraščajoči oboroževalni tekmi, ne sme se molčati pred pomanjkanjem hrane, stanovanj, pred nasiljem. Nasprotno! Spregovoriti je treba o nujnosti gradnje mira, spoštujoč pristne vrednote svobode, človekovega dostojanstva in načela zakonite obrambe zoper krivičnega napadalca. Tem vrednotam se svet ne sme nikdar odpovedati.

Z BELGIJSKIMI ŠKOFI

Sobotni dan je Janez Pavel II. — dopolnil je 65 let življenja — preživel v Malinesu, kjer se je sestel z belgijskimi škofi. Njim je dejal, da je ob sedanjem sekularizmu in ateizmu potrebno reorganizirati katoliške ustanove in imeti jasne ideje. Škofje naj bodo čuječi, ustvarjalni, brez strahu pred sodobnimi izzivi.

V Malinesu ali kakor pravijo Flamci v Mechelnu, kjer je starodavni sedež belgijskega primasa, se je papež oddolžil spominu kardinala Merciera, velikega pobudnika ekumenizma v začetku tega stoletja s tem, da je obiskal v tamkajšnji stolnici njegov grob.

V soboto popoldne pa se je podal v valonski del Belgije, kjer se francosko govori. V božjepotnem Marijinem svetišču Beauraing je daroval sv. mašo za duhovne poklice, v mestu Namur pa je imel srečanje z mladimi.

J. D.

Število redovnikov po svetu

Po uradnem letopisu katoliške Cerkve za leto 1985 je trenutno 183 moških redovnih družb. Na prvem mestu so jezuiti, ki imajo 25.550 članov, frančiškani 20.094, salezijanci 16.982, kapucini 11.879, šolski bratje 9.348, benediktinci 9.748, dominikanci 7.055, redeptoristi 6.568, minoriti 4.091, lazaristi 3.935, karmeličani 3.399, trapisti 2.878. Ostale redovne družbe so po številu manjše. Pri vseh naštetih redovnih družbah pa žal število članov pada.

OKNO V DANAŠNJI SVET

■ Na Dunaju so bile 15. maja slovesne proslave 30-letnice podpisa državne pogodbe, na osnovi katere je Avstrija spet postala neodvisna država, zasedbene čete pa zapustile njeno ozemlje. Kakor pred 30 leti so se tudi to pot sešli k proslavam zunanji ministri takratnih zasedbenih držav, med njimi severnoameriški Shultz in sovjetski Gromiko, Reagan pa je poslal avstrijskemu predsedniku Kirchschrägerju pismo, v katerem je med drugim zapisal, da je Avstrija otipljiv primer, kako je moč s potrpežljivostjo, odločnostjo in trdno voljo doseči dobre uspehe pri pogajanjih med Vzhodom in Zahodom. Predsedstvo SZDL Slovenije pa je v zvezi s to obletnico opozorilo, da Avstrija še vedno ni izpolnila obveznosti, ki izhajajo iz državne pogodbe glede zaščite slovenske in hrvaške narodne manjšine na Korškem in Gradiščanskem.

■ Italijanski minister za industrijo Altissimo se je pretekli dni mudil v Moskvi,

Pogumen pričevalec zoper nacistično diktaturo

Letos praznujemo 40-letnico padca oz. poraza nacistične ideje. Ponosni smo, da smo kot Slovenci dali prvi davek v krvi proti tej diktaturi v Evropi prav mi. Bidovec, Marušič, Valenčič, Miloš, Kos, Tomažič, Bobek, Ivančič, Vadnal, Bratuž in drugi. Bodimo ponosni na to našo bolečo zgodovino, ki je bila usmerjena proti vsaki diktaturi, verujoč samo v resnično demokracijo, svobodo in življenje vsakega naroda v njegovi celovitosti.

V tem smislu posreduje Katoliški glas prevod pričevanja, ki je prevajalcu po posebnem naključju prišel v roke. Pričevanje je napisano v nemškem jeziku.

»RAZPOLAGAJ POPOLNOMA Z MANO!«

Koncentracijsko taborišče: Solženicin je v svojem delu Otočje Gulag podal sliko tega pekla, v katerem so živeli in še živijo ljudje našega časa. Samo v nacističnih koncentracijskih taboriščih je bilo pokončanih nad 7 milijonov pripornikov. Med njimi je bil nemški študent Karl Leisner, aretiran zaradi svojih odklonilnih izjav o Stalinu in o Hitlerju jeseni leta 1939 v Schwarzwaldu.

Koncentracijsko taborišče Dachau, jutro 17. decembra 1944, nedelja Gaudete (Veselite se): francoski jetnik škof Gabriel Piquet je sredi sovraštva, zaničevanja ljudi in brezvernosti, ki so ga utrjevale ograje z visoko napetostjo in strašnimi stolpi, v bloku 26 posvetil v duhovnika jetnika Karla Leisnerja. To življenjsko nevarno svetlo posvetilo je že več tednov pripravljalo nekaj sto zaprtih duhovnikov iz 25 držav v največji molčečnosti pred SS-ovskimi pazniki.

»Adsum« — pripravljen sem: s temi besedami je kandidat stopil pred škofa. Ta je nanj položil roki, znak, da ga je Bog vzela za svojega, vtil vanj moč svojega duha — za rešitev bližnjega. Nepopisna sta bila mir in veselje, ki so ju ob tej enkratni službi božji občutili prisotni jetniki.

Rojen 28. febr. 1915 pri Niederheinu je Karl Leisner obdoraščal skupaj z brati in sestrami v globoko verni družini. Leta 1921 so se preselili v Kleve. Tam je Karl obiskoval osnovno šolo in gimnazijo. V

Karl Leisner, ki je bil v zloglasnem nacističnem taborišču Dachau 17. dec. 1944 tajno posvečen za duhovnika

njem se je združevala renska veselost z globokostjo in odločnostjo, ki pa jo je ogrožalo nagnjenje k samovšečnosti, častihlepnosti in svojevlastnosti. Sprehodi po domačih gozdovih so v njem vzbujali navezanost na naravo, kar se je še povečalo zaradi potovanja po Nemčiji, Svici in Belgiji.

Na njegov razvoj je v odločilni meri vplivalo katoliško mladinsko gibanje. Njegovo vero je vedno močneje krepilo čiščenje Device Marije. Vnema za Kristusa, prečiščena z duhovnimi vajami, je bila povod, da se je kot abiturient odločil za duhovniški poklic. Kot študent teologije v münsterski škofiji je postal škofijski mladinski voditelj. Hotel je iztrgati čim več mladih ljudi iz objema nacionalsocialistične ideologije.

Kmalu po posvečenju za diakona (marca 1939) se pojavi pljučna tuberkuloza: začete njegovega pasijona. Sanatorij v St. Blasien. Zaradi odobravalnih izjav v zvezi z atentatom na Hitlerja je bil aretiran 9. nov. 1939. V zaporu je bil dolge tedne popolnoma osamljen. Brez sodnega postopka je bil obsojen na pripor in odpeljan v koncentracijsko taborišče v Sachsenhausen. Tu so ga čakala najtežja dela, lakota, mučenje. V Dachau je bil od decembra 1940 do osvoboditve po Američanih 4. maja 1945. Moč, da je lahko premostil vse trpljenje in notranje skušnjave, je zrasla v njem zaradi vezi s Kristusom, v molitvi, v dnevnem prebiranju biblije, v naskrivaj shranjeni Eucharistiji. Njegova priljubljena misel je bila: »Mi smo verovali in ljubezen« (Jan 4, 16). Po tej radosti, izvirajoči iz njegove vere, se je ravnalo nešteto drugih jetnikov. 12. avgusta 1945 je umrl v sanatoriju Planegg. Grob je v kriпти mučnikov Xanternerske stolnice.

Dnevnik 2. maja 1933: »Kakšno stališče naj zavzamem do Hitlerja in do nacistov? Naj grem zraven, naj zraven kričim, z njimi vlečem? Ne, tega ne bom storil; naj bo, če me k temu prisilijo s silo ali z državnim zakonom, toda notranje jim ne bom sledil. Urjenje, gobeždanje, trdosrčnost do nasprotnikov, njihova nenehna nacionalistična obsedenost, z vsem tem se ne morem strinjati.«

»Leisner je bil zaradi protidravnih izjav zaprt in poslan v zapor Freiburg in Breisgau z odlokom z dne 15. febr. 1940 - IV C 2 - Haft št. L. 3472, ko je glavno poveljstvo državne varnosti v Berlinu sporočilo, da je državni vodja SS in šef nemške policije v ministrstvu za notranje zadeve odredil Leisnerjev zapor za daljši čas v koncentracijskem taborišču Sachsenhausen. Od 16. maja 1940 je Leisner v tem taborišču. Prosim, da ustno sporočite materi pripornika Leisnerja, ki živi v Kleveju, Flandrischesstrasse 11, da na njeno prošnjo z dne 22. sept. 1940 ne pride v poštev izpustitev njenega sina iz zapora. Ker prihaja do izpustitve le po uradni poti v danem času, so nadaljnje prošnje brez smisla.«

Otto Pies, sojetnik v Dachau: »Ko je spet podaril zadnji košček kruha ali svoje perilo, potem se je znal tako veselo smejati kot bi bil na obdarovanec.«

Aleksander Solženicin, Otočje Gulag, str. 526: »Samo tisti, ki se ponižno vda v svojo usodo, ki se docela in popolnoma odreče namernemu oblikovanju svojega življenja, ki se ukloni spoznanju, da ni mogoče vnaprej poznati Boljše ali Slabše, le tak jetnik se bo delno lahko rešil bremen svojih verig in zadobil mir ter celo umirjenost.«

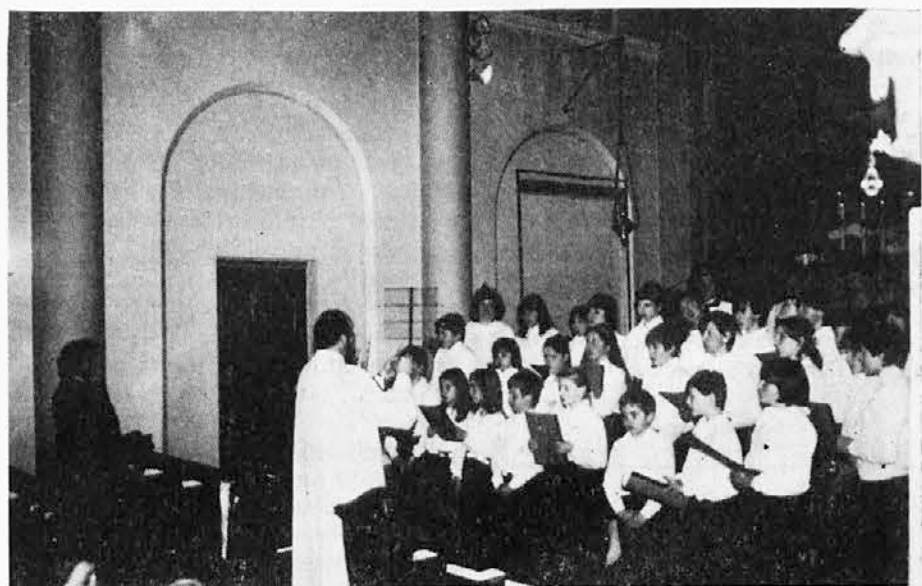
KATOLIŠKI GLAS list za kritične bralce

★

Čim boljši smo sami, tem boljši so ljudje okrog nas (Rothe).

Nikdar ni velik, kdor ob sebi druge ponižuje (Seuna).

Gostovanje repentaborskih pevcev na Dunaju

Otroški pevski zbor »Zvonček« poje na Dunaju pod vodstvom g. Toneta Bedenčiča

Komaj nekaj let je, odkar so srednjeveški zidovi Repentabra sprejeli v svoje zavetje otroke k pevske vaje. Starši so izbrali odbor in tako je nastal otroški pevski zbor »Zvonček«.

Prvi nastop je bil velik dogodek za vso skupnost. Prvič v zgodovini Repentabra so otroci nastopili kot samostojno pevsko telo. S tem pa se je dejansko prava pot šele začela. Trdo delo z rednimi tedenskimi vajami, večinoma dvakrat tedensko, ter med počitnicami pevski seminar sta pripomogla, da je OPZ »Zvonček« uspešno nadaljeval začetno pot.

V delovanju OPZ »Zvonček« pomeni leto 1985 prav gotovo prelomno leto. Poleg nastopov na raznih revijah in prireditvah, pri slovesnih obredih v domači cerkvi ga je čakalo še gostovanje pri naših rojakih na Dunaju, kateremu smo se z vsakim trenutkom vse bolj približevali. Mlade pevce pa sta spremljala še ženski zbor Repentabor in ansambel.

V soboto 27. aprila je vse udeležence izleta — bila sta dva avtobusa — pozno popoldne sprejel dunajski mestni vrvež. Skozi oblake je prodrlo tudi sonce in vtilo nekaj upanja na lepše vreme. Vodič nas je že čakal na določenem mestu in nas popeljal proti hotelu.

Po večerji nas je prisrčno sprejel vodja pastoralnega centra za Slovence na Dunaju g. Stefan Ferenčak. Ostali del večera je bil kljub utrujenosti namenjen vaji.

V nedeljo dopoldne smo sodelovali s petjem pri slovenski maši. Pela sta izmenoma oba zbor. Mlade pevce je pri nekaterih pesmih spremljal ansambel, pri drugih pa mladi kitaristi. Ženski zbor je namesto obolele organistke Milene Guštin spremljala Loredana Guštin.

V koncertnem delu smo želeli predstaviti svoj kraj v pesmi, besedi in sliki. Sodelovala sta oba zbor in ansambel, napovedovala pa je Loredana Guštin. Ubrano petje mladih je pod vodstvom g. To-

neta Bedenčiča kaj kmalu zagrelo prisotne, ki so v burnem ploskanju dajali svojega duška. Pod istim vodstvom je odpel svoj program tudi ženski zbor. Proti koncu pa so se združili tako oba zbor kot ansambel in dali celotnemu vzdušju poseben pečat. Ansambel sestavlja pet fantov, katere vodi Franko Guštin, član ansambla »Galeb«.

Lepoto in zgodovino naših krajev so dunajski rojaki doživljali ob umetniško dodelanem diaprogramu, ki ga je sestavil g. Tone Bedenčič. Po nastopu so sledile besede zahvale in spominsko obdarovanje. Prisrčno vzdušje pa ni končalo pri tem, temveč se je ob zakuski še dolgo nadaljevalo.

Ostale dneve smo posvetili pod vodstvom g. Stefana Ferenčaka ogledu kulturnih spomenikov, katerih na Dunaju ne manjka. Kaj kmalu pa smo ugotovili, da nam prekratki čas in vreme ne bosta pustila spoznati vseh dunajskih lepote. Za otroke je bilo posebno doživetje obisk Pratra, pa tudi starejši so v njem za nekaj časa postali mlajši.

V torek po obisku Schönbrunn s smo se napotili proti domu. Prijetno vzdušje in veselje, ki sta gospodarila ves čas gostovanja, ni zmanjšal ne mraz ne sneg, katerega smo v nevihti občudovali z dunajskega stolpa.

Kras nas je sprejel že v trdi temi, Repentabor pa še ni počival. Vrvež čakajočih je dal pečat noči. In ko je zunaj že vse utihnilo, so besede navdušenja po družinah še dolgo razsvetljevala okna v pozno noč.

Odbor staršev OPZ »Zvonček«

Naučili smo se letati, celo bolje kot ptice, naučili smo se plavati, bolje kot ribe, toda odvadili smo se ljubiti kot bratje (Martin L. King).

tržaške novice

Bralne značke na tržaških šolah

Vsako leto je na Tržaškem ob tem času slovesno podeljevanje bralnih značk, ko šole obiščejo mladinski pisatelji, pesniki in ilustratorji iz bližnje Slovenije. Letos je bil ta praznik naših šolarjev v petek 17. maja.

Ze sam prihod gostov je bil nadvse slovesen. Na širokem stopnišču osnovne šole »F. Bevk« na Opčinah so jih pričakali otroci in jim najprej izrekli dobrodošlico, nato pa pod vodstvom g. Franca Pohajčarja lepo zapeli nekaj pesmi. Otrokom so oči kar žarele od veselja in ponosa, saj tako imenitnih poslušalcev nimajo vsak dan.

Gostje tržaških šol so bili: Kristina Brenkova, Branka Jurca, letošnji Prešernov nagrajenec Ivan Minatti, Dane Zajc, Niko Grafenauer, Polonca Kovač, Miha Matč, Jože Smit, Marija Lucija Stupica, Smiljan Rozman, Janec Bušič, Boris Novak in še kateri; iz zamejstva Ljubka Sorli.

Ko so mali pevci odpeli svoje pesmi, je goste prisrčno nagovorila ravnateljica Lučka Barej-Križman, v imenu staršev pa jih je pozdravila Mara Rogelja-Plesničar. Slednjič je spregovorila učiteljica Draga Lupinc, ki leto za letom z veliko požrtvovalnostjo organizira in pripravlja ta šolski praznik na Tržaškem. Vse so poudarile pomen podeljevanja bralnih značk, saj je zlasti za učence važno in lepo, da spoznajo avtorje knjig, ki so jih prebrali, pa tudi ilustratorje.

Po pozdravnih besedah so se gostje nekaj časa zadržali z učitelji in profesorji v prijateljskem pogovoru, nato pa so se razkropili po šolah na vse strani Tržaške. Nekateri so obiskali po dve osnovni šoli, drugi osnovno in nižjo srednjo. Tu in tam pa so učence bližnjih šol združili. V kaki šoli je pisatelj ali pesnik bral iz svojih del, drugod se je z učenci pogovarjal in jim marsikaj povedal, ilustratorji pa so otroke razveselili z improviziranimi risbami. Po nekaterih šolah so tudi učenci nastopili s kratkim kulturnim sporedom, ki so ga ob vodstvu svojih vzgojiteljev kar se da skrbno pripravili.

Višek vsega so bile seveda bralne značke, Cicibanove ali Bevkove, ki so jih književniki podelili pridnim bralcem. Tisti, ki so prebrali večje število knjig, so skupaj z značko prejeli tudi posebno pohvalo.

Po opravljenem obisku v šolah so se gostje sestali na Repentabru za skupno kosilo. Tu so učitelji-mentorji, ki že več let vodijo svoje učence pri izbiri in branju knjižnih del, prejeli knjigo »Srce ustvarja, roka piše« Berte Golobove, ki letos iz zdravstvenih razlogov osebno ni mogla priti na Tržaško.

Dandanes, ko imajo otroci poleg šolskega dela tudi veliko dejavnosti zunaj šole, je zamisel bralnih značk zares hvalevredna. Bralna značka je nekaka gonilna sila, ki otroka usmerja v branje, je pa obenem kakor čarobna paličica, ki vzbuja v mladem srcu ljubezen do knjige. - C. T.

Zbor »Sv. Jernej« z Opčin je pel v Milanu

Za ljudi, ki živijo na tujem, je vsako srečanje z rojaki, ki prihajajo iz domačih krajev, pravi praznik. Tako je bilo tudi v nedeljo 19. maja, ko je bila vsakomesečna slovenska maša v Milanu in je pri njej sodeloval kot gost mešani zbor župnije sv. Jerneja z Opčin.

Kot vedno je mašo opravil goriški škof vikar dr. Oskar Simčič. V središčni cerkvi sv. Tomaža v Milanu se je zbralo lepo število slovenskih vernikov ter njihovih italijanskih sorodnikov in prijateljev. Mnoge je tudi privabilo branje obvestil v italijanskih dnevnikih.

Člane pevskega zbora in njihovega pevodvo g. Franca Pohajčarja je v lombardskem glavnem mestu pričakala predstavnica milanskih Slovencev gđ. Saša Benulič, ki je goste tudi spremljala na krajšem ogledu mesta. Seveda je bil največji užitek obisk stolnice, saj je sončno vreme omogočalo lep razgled s ploščadi svetišča.

Popoldanska slovenska maša je bila spet doživetje zase. Openski pevci so peli Tomčevo mašo in Marijine pesmi ob spremljavi Vinka Škerlavaja, po maši pa so pod vodstvom g. Pohajčarja zapeli še deset narodnih in ljudskih pesmi, ki so med poslušalci doživele topel in tudi čustven sprejem. Zbor je v glavnem podal skladbe domačih skladateljev kot so Malič, Vrabc in Grbec. Skoraj vse so bile vsebinsko vezane na Kras in narodno vprašanje slovenskega človeka.

Ob zaključku koncerta se je predstav-

nica milanskih Slovencev ga. Majda Kogoj zahvalila za obisk in nastop, v imenu Opencev pa se je zahvalil dr. Vinko Malič. Ob tej priložnosti so si še izmenjali darila v spomin na nedeljski kulturni in narodni dogodek v središču Milana.

Obisk pa se s tem ni končal, temveč se nadaljeval v prijetni družabnosti, kjer se je nudila nadaljnja priložnost za petje in smeh, a predvsem za pomenek o domačih krajih, skupnih znanjih, stanju pri nas in v Milanu. Z eno besedo: našim ljudem v Milanu so Openci prinesli »prgišče Krasa«.

Dolinska sekcija SSK o volilnih izidih

V sredo 15. maja se je v Borštu sestala odbor sekcije SSK v občini Dolina in pregledal izide volitev za obnovev dolinskega občinskega sveta. Tako splošna kot podrobnejša slika izidov dokazuje, da so tradicionalni volivci potrdili zaupanje SSK in ponekod je razviden tudi porast glasov. Zato je toliko bolj težko razložljiv osip glasov na voliščih v Dolini in pri Domju, kar bo morala sekcija skrbno preučiti in ugotoviti vzroke.

Skupna slika volilnih izidov je torej zadovoljliva in to še posebno, če upoštevamo, da je SSK dosegla omenjene rezultate s povsem lastnimi naporji, medtem ko so nekatere druge stranke uživale znatno podporo v sredstvih javnega obveščanja, zlasti dnevnega tiska. Odborniki sekcije so se strinjali, da bo treba v bodoče bolj načrtno vzdrževati stike z volivci v posameznih krajih.

Sekcija SSK se zato iskreno zahvaljuje volivcem in kandidatom za izkazano zaupanje ter vsem drugim, ki so sodelovali pri izpeljavi volitev.

Finžgarjev dom na Opčinah

Verjetno je vsem znano, kje je Finžgarjev dom, mogoče pa ni vsem prav jasno, kaj se v njem dogaja.

V Finžgarjevem domu je vedno nadvse živahno, saj se tam vsak popoldan zbere veliko mladine, kateri je pri srcu slovenska pesem. Otroci z veseljem sledijo pevskim vajam, ki jim je glavni voditelj in animator g. Franc Pohajčar. Da bi postal prostor, v katerem se otroci vadijo, lepši in prijateljši, je dirigent izobesil na stene krasne posterje, zapisal številne slovenske pregovore, narisal notno črtovje, violinski ključ in pavze, kupil orgle, s katerimi se učijo pesnice, na mizico pa postavil dva lepa hranilnika, v katerih otroci zbirajo denar.

V večernih urah se v dvorani vadijo člani raznih ansamblov, saj se skrbno pripravljajo na bližajoče se nastope ali gostovanja. Večkrat se dogaja, da pride med vajami tudi do majhnega nesporezuma ali celo do prepira. Jeza pa kmalu mine, ker so si člani ansambla veliki prijatelji, njihov glavni cilj pa je, da z glasbo razveselijo poslušalce.

V dvorani se vrstijo številne prireditve in proslave. Naj omenimo miklavževanje, dan slovenske kulture, praznik mamic, obletnice zborov itd.

Dramska skupina Finžgarjevega doma je obnovila svoje delovanje pred štirimi leti, ko se je za praznik mamic predstavila domačemu občinstvu s kratko šaloigro »Torta za mamo«. Od takrat je imela že deset nastopov, večinoma ob miklavževanjih in materinskih dnevih, pa tudi ob Prešernovem prazniku. Skupino, ki jo vodi prof. Lučka Susič, sestavlja približno 35 mladih igralcev. Za svoje delovanje je letos že drugič zaporedoma prejela priznanje Mladi oder. Igrice, ki jih predstavlja občinstvu, so navadno vselega značaja in zajemajo snov iz otroškega sveta. Zadnji dve sta bili »Majhen nesporezum«, ki je bila na sporedu na Miklavžev večer v Finžgarjevem domu, nedeljo kasneje pa v repentaborski cerkvi, in »Torta za mamo št. 4«, ki so jo mladi igralci uprizorili za materinski dan.

Pomoč španske Cerkve Cerkev v Latinski Ameriki

Cerkev v Španiji praznuje od leta 1959 dalje vsako leto »Špansko-ameriški dan«. Namen dneva je boljše poznanje duhovnih potreb Cerkve v deželah Južne Amerike in tudi prošnje za pomoč. Španska Cerkev ima v Latinski Ameriki 681 škofijskih duhovnikov, redovnikov in redovnic pa je kar 17.516. Španskih škofov je v Latinski Ameriki 51. Največ misijonarjev dajejo naslednje španske škofije: Madrid, Valencia, Bilbao in León.

Sindikat slovenske šole organizira

POSVET O REFORMI VIŠJE SREDNJE ŠOLE

ki bo v torek 28. maja ob 20. uri v Gregorčičevi dvorani, ul. sv. Frančiška 20, Trst.

Vljudno vabljeni šolniki, politični in kulturni delavci in vsi, ki jih zanima bodočnost slovenske višje srednje šole.

Spored: Uvodno poročilo; Stališča posameznih strank in organizacij; Razprava; Zaključki.

Osnutek zakona bo vsem na vpogled v Narodni in študijski knjižnici, ul. sv. Frančiška 20, Trst.

IZ KANALSKE DOLINE

Požar na Sv. Višarjah

V noči od 20. na 21. maj je požar, za katerega še ni ugotovljeno, kako je nastal popolnoma uničil gostišče »Rododendron« na Sv. Višarjah. Stavba, druga na desno, če se pride od žičnice proti cerkvi, je last župnije v Zabnicah, gostišče pa je že nekaj let upravljal 24-letni Robert Autischer s Trbiža. Romarji in drugi izletniki so se v njem radi ustavljali, ker so bili hitro in prijazno postreženi, mnogi pa so v stavbi tudi prenočevali. Ogenj je hišo popolnoma uničil. Ostali so le zidovi in ožgani tramovi.

■ Vsako leto se zamenja v Jugoslaviji predsednik predsedstva države, ki ga sestavljajo zastopniki šestih zveznih republik in dveh avtonomnih pokrajin Kosova in Vojvodine. Letos je ta služba prešla na Radovana Vlakovića (Vojvodina). Star je 63 let. Podpredsednik pa je postal Albanec s Kosova Sinan Hasani.

Volitvam v Števerjanu na rob

Po volitvah v nedeljo 12. maja je italijanski katoliški dnevnik »L'Avvenire« zapisal: »Vse stranke, tiste, ki so dobile kakor tiste, ki so izgubile, bi lahko razumele lekcijo, da v italijanski politiki nobena stranka ne živi ob obresti. Izkazalo se je, da ne obstaja trdnjava tako trdna, da bi je ne bilo mogoče načeti ali celo zavzeti; da ne obstaja nadmoč kake stranke, ki bi ji mlajše moči ne mogle do živega.«

To se je izkazalo tudi v slovenskih občinah na Tržaškem in Goriškem: niti Slovenska skupnost niti enotne občinske liste komunistov in socialistov ne morejo vnaprej računati na zmago. Saj so se pokazali v nekaterih občinah občutni premiki glasov v prid enim ali drugim: v Sovodnjah in Devinu-Nabrežini v korist SSK, v Števerjanu v korist občinske liste.

Politika je v demokratičnih družbah igra, kjer nisi gotov, da zmagaš. Igra pa ima svoja pravila; tudi politična igra jih ima. Osnovno pravilo igre je lojalnost in spoštovanje nasprotnika. Prav v tem oziru so se v Števerjanu nekateri člani in somišljeniki SSK pregrešili pred volitvami in še bolj po volitvah.

V Loretu je sv. oče dejal italijanskim katolicanom: »V preteklosti so med kristjani (v Italiji) nastale tudi napetosti in razdori, toda vedno je v njih zavesti, ob potrebnem zorenju, zmagala želja po enotnosti posebno ob trenutkih, ko je šlo za najvišje vrednote naroda.« Tudi v našem listu smo 9. maja zaključili uvodnik: »Nad osebnimi nerazumevanji in pomanjkljivostmi (v SSK) naj v volilni kabini zmaga zavest enotnosti, ki je simbolizirana v lipovi vejici.« V Števerjanu se je pa zgodilo, da se je v volilni kabini marsikdo drugače odločil: številni volilci, ki so leta 1980 glasovali za SSK, so se letos odločili za občinsko enotno listo ali so oddali bele glasovnice.

V volilni kabini je vsakdo s svojo vestjo, kot so izjavili tudi italijanski škofje. Zato vsak odgovarja zase, čeprav ni lojalno in pošteno, če se v javnosti razglasja, da nisi komunist, z glasovnico pa pristopiš v vrste socialistov in komunistov. Toda poslednost prepričanja ni čednost vseh ljudi. Vendar glede tega naj vsak odgovarja zase.

Se manj razumljivo in povsem nedopustno je, kar se je zgodilo po volitvah. Neko noč so se namreč v nekaterih zasebnih vasi pojavili zelo žaljivi napis na račun nekaterih družin v Števerjanu. Kdo je to naredil in čemu? Ni šlo več za volilno propagando, saj so bile volitve že mimo. Zato vprašanje ostane. Gre vsekar za nekulturno in moralno obsodbe vredno dejanje, ki je le v sramoto vsem, saj priča o nizki ravni volilne propagande v Števerjanu.

(r+r)

Prosvetno društvo »Mačkolje« vabi na tradicionalni

Praznik češenj

Sobota 25. maja

16.00 odprtje kioskov

20.00 ples z ansambлом »Pomlad«

Nedelja 26. maja

10.00 odprtje kioskov

16.00 začetek kulturnega programa z domačimi pevci, folklorno skupino iz Bohinja in ansambлом iz Postojne; sledi ples z ansambлом »Pomlad«

Ponedeljek 27. maja

16.00 odprtje kioskov.

Vse tri dni bodo delovali dobro založeni kioski z jedmi na žaru, domačim vinom in češnjami. V nedeljo bodo pomnožene avtobusne zveze z mestom (avtobus št. 40). V primeru slabega vremena bo praznik prenesen na 1., 2. in 3. junij.

Manifestacija ob 40-letnici

V letošnji sedmi številki Jambora (no-tranjega glasila tržaških skavtinj in skavtov) beremo:

V Kulturnem domu v Trstu je bila 5. maja velika manifestacija ob 40-letnici osvoboditve. Med prireditelji je bilo naštetih nekaj deset slovenskih in italijanskih organizacij in ustanov, tako tudi Slovenska zamejska skavtska organizacija.

Dejansko naša organizacija ni imela nobene besede pri pripravi in izvedbi sporeda, ki je bil predhodno prikazan kot »skupna« proslava, dejansko pa je izpadel kot enostransko ideološko izkoriščena poba.

Tržaškega načelnika je predstavnik pri-

rediteljev telefonsko pozval teden dni pred proslavo, naj v 30 minutah odgovori, ali se SZSO pridruži razglasu ob 40-letnici, ki da je nekako povezan z načrtovano proslavo. Po bliskovitem posvetu smo pristopili, saj je 40-letnica osvoboditve praznik vseh Slovencev in bi bila enotna manifestacija pomembna. Vse skupaj pa se je potem razvilo precej drugače.

Na seji je pokrajinsko vodstvo to obžalovalo in poudarilo, da ni korektno vabiti našo organizacijo zadnji trenutek in brez možnosti sodelovanja o celotni pobudi, glede katere je njeno sodelovanje, kot kaže, zaželeno. To načelo bo treba v prihodnje še bolj dosledno izvajati.

Volilni izidi v Benečiji in Kanalski dolini

V nedeljo 12. maja so bile v Slovenski Benečiji in v Kanalski dolini volitve v deželni svet, v pokrajinski svet in v občinske svete kakor v vsej videmski pokrajini. Nastopile so tradicionalne italijanske stranke in Movimento Friuli. Odsotna je bila Slovenska skupnost, ki se zdi, da v teh krajih, četudi so slovenski, nima pristašev. Vprašanje je, ali je to za slovensko stvar koristno. Naj presodijo domačini sami.

Značilnost izidov je, da je PCI skoro povsod nazadoval, kakor tudi DC; napredovali so socialisti; močni so tudi socialni demokrati. Pa poglejmo izide pokrajinskih volitev v čedajskem okraju, kamor spadajo vse slovenske občine v Nadiških dolinah.

DC 50,2% (leta 1980 54,6%); PCI 8,6% (16,5%); PSI 17,64% (8,6%); PSDI 12,71% (13,9%); Mov. Friuli 6,57% (1%). DC je torej padla za 4%, PCI za 8%, PSI je porasel za 8%. Podobni izidi so bili tudi za deželne volitve. V pokrajinski svet so bili izvoljeni Giuseppe Chiuch za DC, Aldo Mazzola za PSDI, Giuseppe Marinig za PSI in Pino Blasetig za PCI. Mov. Friuli ni uspel izvoliti svojega zastopnika, ki je bil domačin Slovenec Ferruccio Clavara. S 6,5% glasov se je pa le uveljavil in je peta najmočnejša stranka, takoj za PCI.

V beneških občinah so nastopile liste občinske enotnosti in DC, ki se je ponekod povežala s PSDI. Enotne občinske liste (komunisti, socialisti in neodvisni) so zmagale v Špetru, Grmeku in Fojdi (Faidis), ostale občine bo vodila DC.

V Režiji je do zadnjih volitev bila občina v rokah liste Režijansko demokratično združenje, v nedeljo 12. maja pa je znova dobila večino DC, ki je dobila 455 glasov, opozicija pa 243. Tretja lista (socialni demokrati) je dobila 154 glasov.

V Kanalski dolini so bili izidi v pokrajinski svet tile: občina Trbiž: PCI 555 (leta 1980 496); MSI 547 (451); PSI 215 (252); Mov. Friuli 62 (96); PSDI 1.520 (1.272); DC 918 (1.075). Najmočnejša stranka so torej socialni demokrati, sledijo krščanski demokrati, komunisti, misovci, socialisti. Trbiž je bržkone v naši deželi edina občina, kjer so socialni demokrati relativno najmočnejša stranka.

V Naborjetu, kamor spadajo Ukve, so volitve takole potekle: PCI 65 (65); MSI 58 (35); PSI 25 (64); MF 23 ((17)); PSDI 233 (219); DC 286 (294).

V Kanalski dolini je torej opaziti občuten porast glasov za MSI (na Trbižu 96 glasov več, v Naborjetu 23 več). Kdo glasuje zanje?

Bralci pišejo

Prezrta obletnica

40-letnica konca vojne, 40-letnica osvoboditve, 40-letnica Primorskega dnevnika, 40-letnica obnovitve slovenskih šol... V množici teh obletnic je tiho in skoraj neopazno zdrknila mimo 40-letnica radia Trst A. Ko bi ne bilo oddaje »V živo«, posvečene temu dogodku in zapisa pri jutranjih poročilih 5. maja, bi poslušalci radia Trst A za to obletnico sploh ne vedeli.

Sprašujem se, kaj je vzrok, da se vodstvu postaje ni zdelo vredno dati večji poudarek tej obletnici. Prepričan sem namreč, da se važnost slovenske tržaške postaje lahko primerja le z važnostjo slovenskih šol. Glas tržaške radijske postaje je stopil v sleherno slovensko hišo, to stran in onstran meje; njene oddaje so nas oblikovale, učile slovensčine, vzgajale, zabavale, objektivno informirale, glasovi njenih napovedovalcev in igralcev so nam bili nenadomestljivi prijatelji skozi štiri-

PD »Štandrež« prireja in vabi na

Praznik špargljev

Sobota 25. maja

20.00 odprtje in prosta zabava

Nedelja 26. maja

16.00 slikarski ex tempore

19.00 nastop godbe na pihala iz Anhovega, štandreškega mladinskega zbora in dramske skupine z Marinčevo igro »JUTRANJI MAČEK« v režiji Mire Štrukelj. Sledi prosta zabava

Sobota 1. junija

20.00 prosta zabava

Nedelja 2. junija

19.00 baletna skupina, moški zbor iz Štmavra, štandreška mladinska skupina z igro »KOLO LJUBEZNI« in nagrajevanje ex tempore. Sledi prosta zabava.

Z GORIŠKEGA

Zadnji koncert glasbene sezone

V četrtek 30. maja bo v goriški stolnici zadnji koncert letošnje glasbene sezone, ki jo skupno prirejajo Glasbena matica, ZSKP in ZSKD. Po petih uspešnih nastopih solistov, zborov in komornih skupin bo sedaj sezono zaključil zanimiv koncert za orgle in trobento. Nastopila bosta dva zelo znana slovenska virtuozna, Hubert Bergant (orgle) in Anton Grčar (trobenta). Umetnikov ni treba posebej predstavljati, saj sta goriškim ljubiteljem glasbe že dobro znana. Večkrat sta nastopila pri nas, zlasti prof. Bergant, in žela veliko umetniških uspehov.

Na koncertu v četrtek 30. maja ob 20.30 bosta izvajala skladbe velikih mojstrov tovrstne glasbe. Na sporedu so predvsem skladatelji Bach, Händel, Vivaldi in Purcell. S prvima dvema se bosta umetnika oddolžila prav njuni letošnji tristoletnici, kar proslavlja tudi Evropsko leto glasbe.

PODPIRAJTE »KATOLIŠKI GLAS«! DARUJTE V NJEGOV TISKOVNI SKLAD!

Mašne knjige za Češkoslovaško

Iz Vatikana so odposlali 10.000 mašnih knjig (misalov) na Češkoslovaško. S knjigami bodo oskrbeli vse župnijske in podružnične cerkve, pa tudi redovne skupnosti. Knjige so dar sv. očeta Janeza Pavla II.

Razpis natečaja

Društvo Slovencev miljske občine razpisuje natečaj med učenci in dijaki iz miljske občine na naslov: »Značilni spomeniki preteklosti v naših krajih«, na katerem naj učenci in dijaki opišejo in po možnosti tudi narišejo kako značilnost svojega kraja, ki je starejšega nastanka in priča o skrbi in trudu naših ljudi v preteklosti, da si zagotovijo nujne življenjske razmere kot so: stara poslopja z značilnimi oblikami (loki, stopnišča, ognjišča, krušne peči, hlevi, kleti), tudi če so zapuščena in razpadla, vodnjaki, studenci, obzidana dvorišča z vhodom in notranjim razporedom poslopij, ograjeni vrtovi, terasaste njive na strmih pobočjih s stezami in potmi, ki so do njih vodile, hiške za zavetje v oddaljenih njivah in poljih.

Natečaja se lahko udeležijo vsi učenci in dijaki od 3. razreda osnovne šole naprej, z risbico in naslovom ter navedbo kraja pa tudi učenci 1. in 2. razreda osnovne šole.

Izdelke naj izročijo učenci svojemu razredniku ali njihovi starši tajniku Društva, ki je na sedežu Društva vsak petek od 19. do 21. ure, ali kateremu koli zastopniku Društva. Rok za izročitev zapade v petek 31. maja 1985 ob 21. uri.

OBVESTILA

Obvestilo uredništva. Dopisi in prispevki za Katoliški glas iz Trsta naj bodo dostavljeni na sedežu poduredništva v Trstu, Vicolo delle Rose 7, vsak torek do 10. ure.

Mestno goriško romanje na Sv. goro s skupno sv. mašo bo 26. maja ob 16. uri. Pridite v obilnem številu! Pri maši bo ljudsko petje, zato naj se naši romarji zberejo ob obhajilni mizi v klopih na levi strani oltarja.

Župnija sv. Martina v Doberdolu vabi vse farane doma in po deželi k zahvalni sv. maši ob zaključku del pri obnovi notranjščine župnijske cerkve. Maša bo na binkoštno nedeljo 26. maja ob 10.30.

V Kulturnem domu v Trstu bo v nedeljo 26. maja srečanje raznih skupin, italijanskih in slovenskih. Na sporedu so branje odlomkov, narodni plesi, poezije, koreografije. Srečanje bo od 17. do 20. ure. Nanj vabijo »Mladi za združeni svet« in se vrši pod geslom: Skupaj je mogoče - Insieme è possibile. Tako je zapisano na plakatih.

V Društvu slov. izobražencev v Trstu, ul. Donizetti 3 bo v ponedeljek 27. maja prof. Fulvio Salimbeni predstavil knjigo Pietra Zovatta o tržaški cerkveni zgodovini. Začetek ob 20.30.

DAROVI

Za cerkev na Opčinah: sin Maks z družino v spomin na Marijo Guldenbrein-Martinz 50.000; družini Bole in Cergol v spomin na Lojzko 30.000; Darinka Rauber 5.000; razni 12.000 lir.

BINKOŠTNO BEDENJE MLADIH

iz vse naše nadškofije bo v soboto 25. maja popoldne v KRMINU. Geslo dneva je zelo pomenljivo: »Prebudi življenje!« Spored je naslednji:

15.30 zbiranje (občinsko gledališče)

16.15 pričevanja, nato delo po skupinah

19.00 (v glavni cerkvi) priprava in sv. maša ter izročitev »znamenja«

20.30 prižig kresa na župnijskem dvorišču. Mladi Slovenci nad 15. leto pridite! Preživel boste popoldan z okoli 500 mladimi italijanskimi verniki in s tem pričali tudi o naših slovenskih koreninah. Ne zamudite te edinstvene odgovorne priložnosti. Odhod iz Katoliškega doma ob 14.45.

DAROVI

Za Katol. glas: E. Sorli, Trst 50.000 lir.
Za novo telovadnico v Gorici: družina Sorč v spomin očeta in tasta Rudolfa Blažiča 100.000; Iva, Rezida in Magda v spomin na Ano Trojer 150.000; Č. M. 100.000; N. N. 70.000 lir.

V spomin na dr. Mira Corsija: učno in neučno osebje ter dijaki učiteljskega »Simon Gregorčič« za novo telovadnico v Gorici 147.000 in za krvodajalce v Sovodnjah 100.000 lir.

Ob rojstnem dnevu dragega brata Ivota (16. maja) in ob 40-letnici njegove smrti darujeta brat in sestra L. M. za lačne v misijonih 20.000 lir.

M. M., Sovodnje: za Zavod sv. Družine 100.000 in za katoliški tisk 20.000 lir.

V spomin na Ano Trojer: Iva Stibilj-Gallasi za Katol. glas, za cerkev sv. Ivana v Gorici, za Zavod sv. Družine in za Našo pot po 20.000 lir.

Za krvodajalce v Sovodnjah: Dino Vrtovec, Gorica v spomin na prijatelja Mirota Corsija 100.000 lir.

Za sklad »Mitja Čuk«: hčere in sinova z družinami v spomin na mamo Angelo Roje 100.000; družina Križnič 100.000; P.S.L., Opčine 50.000; Jelka in Peter Cvelbar namesto cvetja na grob Rika Breclj 50.000, prav tako Paolo Iscra in Andrej Batič 50.000; družini Gorkič-Daneu namesto cvetja na grob tete Helene 50.000; Slavko in Edi Sosič z družinama v spomin na Romana Škerlavaja 40.000; Jadranka v spomin na nono Marijo in nonota Tilčeta 30.000; Vera Tuta-Ban ob 10. obletnici smrti mame 30.000; Mirella in Peter Merku namesto cvetja na grob Pavle Levak 30.000; uslužbenci Društvene prodajalne na Opčinah v počastitev spomina Romana Škerlavaja 30.000; družina Strajn iz Doline ter družini Ciani s Kontovela v spomin na Marijo Stoka por. Čuk 30.000; Barbara in Vojko Devetak namesto cvetja na grob tete Pavle 20.000; Olga, Vera in Janko Ban v počastitev spomina mame Iva Magajne 20.000; Justa in Milko Cibic v spomin na Marijo Čuk 20.000; Karla Sosič z družino namesto cvetja na grob Romana Škerlavaja 20.000; družina Ivančič v spomin na Ano Rebula 10.000; Elva Danev v spomin na Emila Taučer 10.000 lir.

Za cerkev na Ferlugih: Ada Zecchini Škabar 5.000 lir.

V spomin pok. Marije Bachi-Facchini: družina za cerkveni zbor pri Sv. Vincenciju 25.000 in za Katol. glas 25.000 lir.

Za cerkveni zbor »Sv. Jernej« - Opčine: Slovenci iz Milana ob srečanju pri mesečni občestveni maši 100.000; ga. Repinc 50.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Adrijan Sola v spomin na mamo 50.000; Karlo in Marcela v spomin na sestro Stefanijo Pahor vd. Sola 50.000; družina Vata-Nagode v spomin na Pavlo Levak in Stefanijo Pahor 20.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Radio Trst A

Spored od 26. maja do 1. junija 1985

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Max 14«. Fantastična zgodba. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Kmetijski tednik. 14.10 Nediški zvon. 15.00 Šport in glasba ter prenosi z naših prirediteljev.

Ponedeljek: 8.10 Nediški zvon. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Beležka. 12.00 Smer: slovenske gore. 13.20 Primorska poje. 14.10 Otroški kotiček: »Ciciban, na dan, na plan!« 15.00 Iz šolskega sveta. 16.00 Iz svetovnega pripovedništva. 17.10 »Kogojevi dnevi 1984«: pianist Benjamin Saver. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Med Brdi in Jadranom. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Beležka. 12.00 Filmskemu ustvarjanju naproti. 14.10 Povejmo v živo. 15.00 Mladi mladim. 16.00 Raziskovalno delo: Dolina '84. 17.10 »Kogojevi dnevi 1984«: pianist Benjamin Saver. 18.00 T. Dorst: »Prepovedani vrte«.

Sreda: 8.10 Gospodarska problematika. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.00 Oddaja za 1. stopnjo osn. šole. 11.30 Beležka. 12.00 Liki iz naše preteklosti. 13.20 Primorska poje. 14.10 Povejmo v živo. 15.00 Kocka na kocko. 16.00 Od Milj do Devina. 17.10 Glasbena kronika s Hrvaškega. 18.00 »Mavrična krila« Gregorja Strniša.

Četrtek: 8.10 Od Milj do Devina. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.00 Oddaja za 2. stopnjo osn. šole. 11.30 Beležka. 12.00 Sestanek ob dvanajstih. 14.10 Povejmo v živo. 16.00 Na goriškem valu. 17.10 Naša pesem 1984.

Petek: 8.10 Na goriškem valu. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Beležka. 12.00 Tostran in onstran sonca. 13.20 Mladinski zbor Glasbene matice iz Trsta. 14.10 Povejmo v živo. 15.00 V svetu filma. 16.00 Iz svetovnega pripovedništva. 17.10 Nabožna glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Violinist Miha Pogačnik. 11.10 Mešani zbor »Fr. Prešeren« iz Boljunca. 11.30 Beležka. 12.00 Glas od Režije. 14.10 Otroški kotiček: »Antonin Dvorak«. 16.00 Človek v sodobnem svetu. 17.10 Letošnje 3. meddeželno tekmovanje mladih violinistov v Fari pri Gorici. 18.00 Smeh na domačih tleh.

Za cerkev v Ricmanjih: družina Komar v spomin pok. moža in očeta Ivana 100.000; Albina Berdon za novo zastavo sv. Cirila in Metoda 10.000 lir.

Za kapelo pri Domju: Mery Černigov v spomin pok. sestre Amalije 20.000; Stefi Bratina, Boljunec 10.000; Marija Petaros, Boršt 10.000; N. N., Sv. Križ 5.000 lir.

Za misijon p. V. Kosa: N. N., Opčine 10.000 lir.

Za Sv. goro: Hilarija Kuzmin 50.000 lir.

Za lačne po svetu: N. N., Opčine 20.000 lir.

Za misijone: Marija Markuža 30.000 lir.

Do konca maja poteka v Katoliški knjigarni v Gorici razprodaja starega blaga. Predvsem so na voljo star papir, svinčniki, pisalni pripomočki, nabožni predmeti, slike ipd. Informacije tel. 84407.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 350 lir, k temu dodati 18% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Vaš Hotel
34170 GORIZIA - GORICA (ITALY) - CORSO ITALIA, 63
TELEF. (0481) 82166 / 7 / 8 - TELEX 461154 PAL GO I